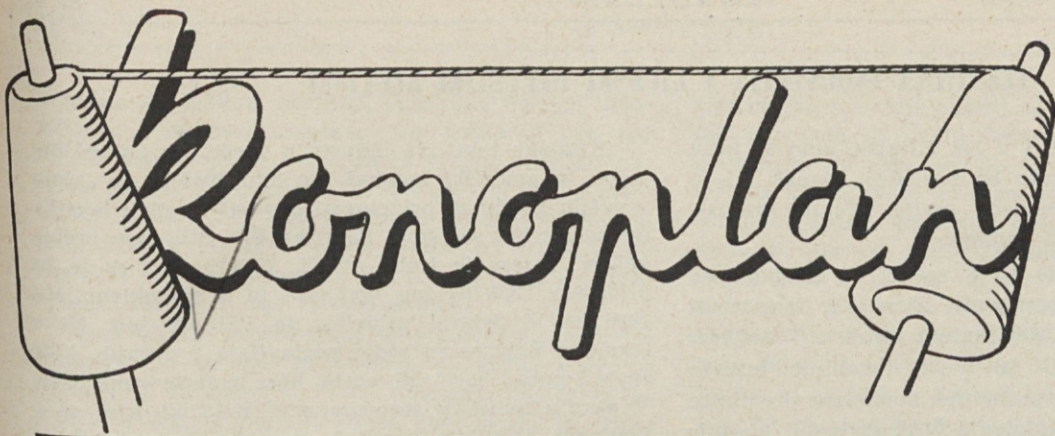

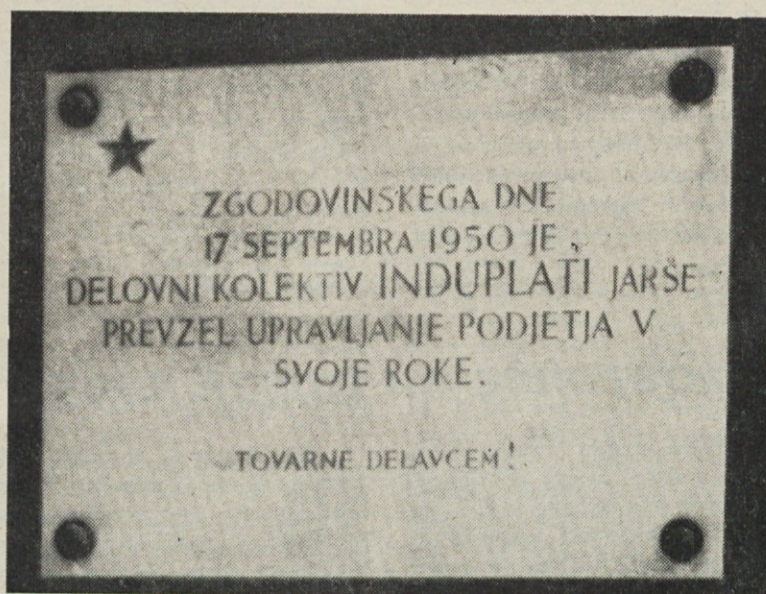

GLASILO
KOLEKTIVA
INDUPLATI
JARŠE

SEPTEMBER 1957

CENA DIN 10.—

ŠT. 9 — VI

OB OBLETNICI SAMOUPRAVLJANJA

Z vstopom naše države na pot v socializem se je morala kot pogoj nujnosti spremeniti tudi naša gospodarska politika. Administrativno upravljanje in razlastitev sta bila prva dva koraka na tej poti. Za socialistično pot to še vedno ni bilo dovolj. Podjetja, ustanove in razne organizacije so se vodila administrativnim potom, kar ni odgovarjalo našim napovedim »Tovarne delavcem«.

Leta 1952 je bil izglasovan v zvezni ljudski skupščini predlog o delavskem samoupravljanju v podjetjih. To je bil eden najnaprednejših zakonov v gospodarstvu, ki je omogočil, da so se široke ljudske množice uveljavile po svojih predstavnikih ne samo kot proizvajalci pač pa tudi kot upravljalci svojega dela. Delo delavskih svetov je postalo vsestransko koristno in vspodbudljivo. Delavec sam upravlja, svetuje in odloča o delu in poslovanju podjetja. Zavest delavca raste in s tem tudi produktivnost.

V letošnjem letu je bil prvič sklican kongres delavskih svetov. Kongres je dosegel svoj namen in opravičil obstoj delavskih svetov.

Delavstvo našega podjetja praznuje v torek 17. septembra letos petletnico od kar je prevzelo upravljanje podjetja v svoje roke. Ob tej priliki naj se naše delavstvo zaveda, da ima za seboj sicer kratko toda po doseženih uspehih plodno in polno dobo. Uspehi delavskega samoupravljanja so v našem podjetju vidni povsod, na vseh področjih dela, zato uživajo organi delavskega samoupravljanja podporo nas vseh.

Slava pobudniku delavskega samoupravljanja tov. Borisu Kidriču!

Naprej v borbi za delavsko samovlado!

Naj živi naša socialistična Jugoslavija!

TEKSTILNA INDUSTRIJA V LJUDSKI REPUBLIKI KITAJSKI

O tekstilni industriji v LR Kitajski smo še prav malo ali nič slišali, zato bo naslednji članek, ki je povzet iz nemške strokovne revije »Textil Praxis«, prav gotovo marsikoga zanimal.

V Kitajski obratuje 3,3 % vreten od celokupnega števila vreten na vsem svetu. Danes je v pogonu 6810000 vreten in 180000 tkalnih strojev. V zadnjih letih je bilo zgrajenih 38 novih tekstilnih tovarn. Investicijski stroški za postavitev bombažne predilnice s 100000 vreteni in tkalnice s 3500 statvami znašajo 35 milijonov juanov. Od leta 1952 se je investiralo skoraj 10 milijard juanov v tekstilno industrijo.

Kitajska tekstilna industrija se je začela graditi med I. svetovno vojno. Po tej vojni je začel investirati japonski kapital in leta 1930 je bila približno $\frac{1}{3}$ vseh obratujočih vreten last Japoncev. Stroji so bili skoraj vsi izključno inozemskega izvora. Tovarne tekstilne industrije se niso nahajale v pokrajinah, kjer se je začel pridelovati bombaž, temveč so bile v delti reke Jangce, v Šanghaju, v okraju Wuhsi in Nantungu. Najmanj 50 % tovarnen je bilo v navedenih okrajih.

Kitajska tekstilna industrija predelava največ indijski in ameriški bombaž. Po letu 1949 se je začelo v večjih količinah pridelovati bombaž in širiti tekstilno industrijo, saj šteje Kitajska 600 milijonov prebivalcev, katere je treba obleči. V letu 1952 se je že pridelalo 1303700 ton bombaža in v preteklem letu 1956 se je dvignil pridelek na 1518000 ton. Nove tekstilne tovarne se sedaj postavljajo v okrajih, kjer raste bombaž, torej na mestu, kjer je surovinska baza. V okraju Šensi, v severozahodni Kitajski, kjer se v glavnem prideluje bombaž, se nahajajo sedaj le 4 manjša tekstilna podjetja. Na tem področju pa se že gradijo nove, večje bombažne predilnice in tkalnice. Tudi industrija za gradnjo tekstilnih strojev, ki je že skoraj 70 let stara, se hitro razvija. Nova strojna podjetja so izdelala 1520000 vreten in 20500 tkalnih strojev. Kitajska je tekstilne stroje že tudi izvozila v Burmo, Egipt in Indonezijo. Največja tovarna za gradnjo tekstilnih strojev je bila svojemu namenu izročena leta 1954 in izdeluje mikalnike, raztezalke, flyerje in predilne stroje. Letna kapaciteta tovarne znaša $\frac{1}{2}$ milijona vreten. Tovarna leži v okraju Šensi v severni Kitajski.

DROBTINICE OD TUJEGA KRUHA

Prodati liniziran konopljen strojni hodnik v Zahodni Nemčiji — to je bil smoter mojega službenega potovanja v Nemčijo. Potoval sem skupno s tov. Javornikom, šefom izvoza trdih vlaken pri Jugotekstilu. Odpotovala sva s precej majhnim upanjem na uspeh, ker sva morala nemške fabrikante prepričati o tem, da se da liniziran hodnik kot primes k navadnemu strojnemu hodniku prav dobro prestiti. S seboj sva vzela cel kovček vzorcev vseh faz dela, od surovine do tkanine. Med vzorce sem zakopal še nekaj steklenic slivovke, ki so nepogrešljiva legitimacija za Jugoslovana v inozemstvu in marsikdaj pripomorejo k dobremu razpoloženju tudi v poslovnih razgovorih.

Formalnosti na meji so bile hitro opravljene. Avstrijcev sploh nisem videl. Mogoče so bili obzirni, ker sva potovala z nočnim vlakom in ker sva imela le prehodne vize. Na nemški meji se je pojavila na vratih glava nemškega carinika in vprašala: »Slivowitz?« V zboru sva mu odgovorila: »Nichts«, nakar je izginila.

V München, največje mesto v južni Nemčiji in glavno mesto Bavarske, sva prispela ob 6. uri zjutraj. Že sam glavni kolodvor napravi veličasten vtis, saj je pravcato mesto. Na kolodvoru lahko kupiš kar hočeš — največ seveda spominčkov na München z značilnimi vtiski monakovske štolnice. Poleg prodajaln, restavracije in okrepčevalnic, frizerjev, kopalnic, banke, je tudi kino, v katerem stalno predvajajo krajše filme in v katerega lahko vstopi človek ob vsakem času. Potniku se tu res ni treba dolgočasiti v čakalnici, izplača se mu pa kar krepko, saj ni nobena stvar zastoj.

Tov. Javornik je takoj pokazal, da je sposoben trgovec: V nekaj minutah sva imela dve čedni in poceni sobi. Še tisto dopoldne sva obiskala firmo Koppermann, ki nam dobavlja lan in, ki kupuje od nas konopljen strojni hodnik. S predstavnikom te firme smo v naslednjih dneh obiskali več nemških lanenih in konopljenih predilnic, v prostem času pa sem si ogledoval mesto.

V Nemčiji traja delovni čas dnevno 9 ur, od 7. ure zjutraj do 5. ure popoldne z enournim odmorom. Sobotno imajo popolnoma prosto, da traja delovni teden 45 delovnih ur, kar ima po mojem mišljenju za gospodarstvo predvsem dobre strani. Tej ureditvi sva se morala prilagoditi tudi midva pri najinem potovanju po Nemčiji.

V Münchenu sem si ogledal živalski vrt, ki je eden največjih v Evropi. Porabil sem celo popoldne, da sem si ga dodobra ogledal. Menda se nahajajo tu res vse večje živali, ki lazijo po zemeljski krogli. Poleg zoološkega vrta sem si najbolj želel ogledati trgovske hiše, katerih je v tem mestu zelo veliko. Izbral sem res vsak trenutek, da sem zavil v katero izmed njih. Tu dobiš vse, kar hočeš in sorazmerno poceni. Blago je v velikih količinah razstavljeno tako vabljivo, poleg tega stojijo ob pulatih samo lepa in prijazna dekleta, da človek končno le zapade skušnjavi in kupi vsaj kako malenkost. V teh trgovinah je vedno strašna gneča. Ravno zaradi mnogih obiskovalcev lahko dosega trgovske hiše nižje cene od navadnih trgovin. Če vsak izmed firbcev kupi le malenkost, je to za trgovsko hišo že uspeh. Tu se dobi od prehrane do avtomobilov vse. Zato se medsebojno

drenjajo gospodinje, obrtniki, športniki, delavci, letoviščarji, glasbeniki, skratka, vsak najde tu vse, kar želi, in najceneje. To si je zares vredno ogledati posebno za nas Jugoslovane, ki moramo še vedno marsikdaj obiskati vse trgovine, in še ne dobimo, kar bi radi. Tudi v Nemčiji hodijo ljudje od trgovine do trgovine, toda z namenom, da prihranijo nekaj pfe-ningov, ker cene niso povsod enake.

Dva ali tri večere naju je predstavnik podjetja Koppermann povabil na večerjo v kakšno večjo in znamenito restavracijo, kjer navadno monakovčani preživijo večere. Najbolj znana med vsemi je »Hofbräuhaus«, ki je že zelo stara in mogoče ravno zaradi tega tako znamenita. Na to restavracijo so monakovčani tako ponosni, kakor so bili pred vojno ponosni Ljubljancani na svoj Figovec. Hofbräuhaus ima več prostorov: v spodnjih se le mnogo je in pije pivo, v zgornjih pa poleg tega še živahno pleše ob bavarski alpski muziki. Pivo se servira le v litrskih ali večjih lončenih kozarcih, ki jih marsikateri masten »jodlar« pospravi 6 ali še več v enem večeru. Seveda so potem primerno okrogli, kajti pivo je tu še prav posebno močno. Tudi meni se je že vrtelo, ko sem končno le zagledal dno v svojem čeburu. Tu sem prvič opazil, da so naši Avseniki tudi v Nemčiji zelo popularni. Plesna godba je namreč za zaključek urezala neko Avsenikovo polko, ki je ljudi še posebno ogrela. Pozneje sem še mnogokrat slišal Avsenikov kvintet v radiu raznih nemških postaj in videl v prodajalnah gramofonske plošče z naslovom: »Die lustige Oberkrainer«, ki gredo dobro v promet.

V nedeljo sva bila povabljeni na izlet z avtomobilom v tirolske planine. Zjutraj ob 9. uri smo se odpeljali proti jugu. »Autobahn«, kakor pravijo avtostradi, je bil poln avtomobilov. Ob vsakem prostem dnevu se vsako večje mesto skoraj popolnoma izprazni, zato je ob takih dnevih na deželi velik promet,

medtem ko so mesta skoraj kot izumrla. Prvo postajo smo napravili ob jezeru Chiem-See, ki je zelo veliko, toda plitvo in zato izredno toplo. Pogled nanj je bil res lep, ker je plulo po njem nešteto jadrnic z raznobarnimi jadri, motornih čolnov in čolnov. Vzdolž obale je bilo vse polno avtomobilov in šotorov. Odpeljali smo se naprej do avstrijske meje, ki smo jo prekoračili, ne da bi nas kdo vprašal za potne liste. Avstrijci ne delajo Nemcem pri prehodu čez njihovo mejo nobenih težav, ker jim s tem pritekajo nemške marke, ki so tudi v Avstriji iskana deviza. Če bi vedeli, da se nahajata v avtomobilu tudi dva Jugoslovana, bi nas gotovo ne pustili preko, ker so bile najine prehodne vize že izrabljene. Ustavili smo se v bližini Kufsteina ob nekem malem jezeru, med tirolskimi planinami. Kraji so me tu zelo spominjali na našo Slovenijo in tudi nasploh sem se v Avstriji počutil bolj domače kot v Nemčiji. Seveda je bilo tudi tu že mnogo izletnikov, toda neprimerno manj kot pri Chiem-See-ju. V takih »mirnih« krajih se Nemci odpočijejo pri kopanju, igranju perjanice in pri poslušanju baterijskih radioaparatorov. Tu smo ostali do večera in »počivali« na isti način, kot je pač tu v modi. Ko smo se že ponoči vračali, niso nemški cariniki hoteli pustiti naju Jugoslovana nazaj v Nemčijo. Vse prigovarjanje naših spremljevalcev je bilo zaman, cariniki so vztrajali pri tem, da si morava priskrbeti nove nemške vize, ker so bile najine že žigosane, ko sva prekoračila nemško mejo z vlakom. Postaloma nama je že pošteno vroče. Trajalo bi seveda nekaj časa, preden bi dobila nove v Kufsteinu, zato smo poskusili priti preko po drugi cesti. Imeli smo srečo, da je tu carinik zahteval potni list le od šoferja, drugače bi nam zopet trda predla, kajti Nemci so zelo paragrafski. V München smo se vrnili šele pozno ponoči, kjer je bilo nočno življenje ravno v polnem razmahu.

(Se nadaljuje)

ZOBNA AMBULANTA

Preteklo je že dve leti, kar je DS podjetja sprejel sklep, da se ustanovi v sklopu naše zdravstvene ambulante tudi zobna ambulanta.

Zato se res že upravičeno sprašujemo, ali bo prišlo do realizacije tega sklepa, ali ne? No, po dveh letih preskakovanja raznih zaprek in problemov lahko že precej z gotovostjo rečemo, da bo naša zobna ambulanta le pričela s poslovanjem.

Naj vam opišem samo nekaj težjih problemov, ki so zadrževali izpolnitev sklepa DS. Znano je vsem, da so bili prostori, v katere se naj bi namestila zobna ambulanta, neprimerni in so nujno zahtevali temeljito preureditev. V preteklem letu so se ti prostori preuredili. Sedaj je potrebno položiti samo še pod in napeljati vodo, kar bo gotovo do začetka meseca septembra. Drugi problem je bil vprašanje zobozdravniškega kadra. Imamo zobozdravnika štipendista, ki bo končal svoj študij drugo leto, vendar pa bo že v letošnjem letu pričel z delom. Zobna inštrumentarka nastopi službo s 1. IX. t. l. Oprema je kupljena in se že nahaja v prostorih zobne ambulante.

Predvideva se, da bo pričela zobna ambulanta poslovati približno 15. IX., najkasneje pa do 1. oktobra. Osebe ambulante bo nastavljeno honorarno, dokler nam ne uspe dobiti stalnih uslužbencev (zobozdravnika, tehnika) za ambulanto. Upamo pa, da bo ambulanta poslovala najmanj 5 dni v tednu po 4 ure.

Pravico do koriščenja uslug zobne ambulante bodo imeli v začetku samo člani našega kolektiva, ne pa tudi člani kolektiva LIO - Radomlje in Papirnice Količevo.

Tako bo izpolnjena dolgoletna želja našega kolektiva, da se ustanovi zobna ambulanta, katera naj služi v dobro našega kolektiva in jim prihrani nepotrebna pota do drugih ambulant in s tem v zvezi odstrani nepotrebno izgubo časa.

Na kraju želim samo še to, da bi zobna ambulanta poslovala s ciljem, da zadovolji potrebe našega kolektiva tako, da bomo lahko ob letu rekli: »Ni nam žal denarja, katerega smo investirali za zobno ambulanto.«

NEZGODE V TEKSTILNI INDUSTRIJI

(V nadaljevanju — piše ing. S. Sazonov)

Oplemenilnice v tekstilni industriji uporabljajo veliko kemikalij in barvil. Nekatera izmed teh so lahko zelo škodljiva. Pri nekaterih se poškodbe pokažejo takoj, pri drugih pa šele po preteku gotovega časa. Za prve od navedenih je zelo važno, da jih znamo tudi takoj zdraviti, oziroma zmanjšati (preprečiti) njihov nadaljnji učinek.

Namen tega članka je, seznaniti bralce z osnovnimi merami pazljivosti pri rokovanju s temi snovmi, po drugi pa prikazati načine prve pomoči v primeru kake nezgode.

Kemikalije delujejo tako na kožo, kakor na dihalo. V slednjem primeru govorimo o zastrupitvi.

Kožne poškodbe

Kožne poškodbe se pokažejo tako zaradi kemikalij (jedkanja), kakor tudi zaradi fizikalnega učinka n. pr. toplote ali elektr. toka; slednjim pravimo opekline.

Poškodbe zaradi jedkanja

Od teh poškodb so najvažnejše take, ki so nastale zaradi delovanja kislin na kožo. Kisline delimo v anorganske in organske. Od anorganskih kislin je najbolj nevarna žveplena kislina (v srednjem veku so to kislino imenovali »hudičevo olje«), nato solna kislina in končno solitna in fluor-vodikova kislina. Fluor-vodikova kislina poleg tega deluje tudi kot strup. K organskim kislinam, ki so v splošnem manj nevarne, spadajo predvsem mravljična in očetna kislina.

Kisline delujejo na beljakovino naše kože in tvorijo na njej krasto, ki je podobna pergamentu. Taka krasta ima navadno ostre robove. To je tako imenovana koagulacijska nekroza. Tako nastala krasta preprečuje nadaljnje globinsko delovanje kisline.

Od mineralnih kislin, kakor smo že rekli, je najbolj nevarna žveplena kislina. To kislino uporablja skoraj vsa tekstilna industrija. Pri nas jo v glavnem rabimo za razvijanje indigosolov. Poškodbe od te kisline so najbolj boleče, težko ozdravljive in tudi nevarne. Močnejše poškodbe vedno tudi po najuspešnejšem zdravljenju pustijo neodstranljive sledove. Ta učinek kisline na kožo razlagamo s tem, da ta kislina poseduje lastnost odvzemanja vode drugim snovem in s tem tudi odvzem vodika. Poškodovana mesta so belo jedkane kraste, ki čez nekaj časa počrniijo.

Z ozirom na tako agresivnost te kisline, je potrebno biti jako pazljiv pri rokovanju z njo. Pri razredčenju koncentrirane kisline z vodo, je potrebno koncentrirano kislino vlivati v mrzlo vodo in to polagoma ter ob stalnem mešanju. Absolutno se ne sme vlivati vodo v kislino, ker bi se pri tem razvila visoka temperatura, in bi začela tekočina brizgati. Pri pretakanju kisline so potrebna zaščitna očala.

Solna kislina, tudi koncentrirana, ne povzroča v začetku nobenih vidnih znakov poškodbe. V tem primeru nastane le pordečitev kožnega epitelija. Šele po daljšem presledku se začno pojavljati umazane belo jedkane kraste z zobčastimi kraji.

Dušična kislina povzroča jedkane kraste in to zaradi tvorbe ksantoproteina. Opekline od te kisline ne povzročajo takojšnjih bolečin.

Fluor vodikova kislina je tudi zelo nevarna, a ker jo pri nas ne uporabljamo, omenim le, da je njeno delovanje poleg delovanja jedkanja tudi strupeno. V industriji jo uporabljajo med drugim tudi za jedkanje stekla.

Od organskih kislin je najjačja mravljična kislina. Pri dotiku s kožo tvori na njej mehurje. Očetna kislina, jačine od 70 % naprej, tudi deluje na kožo, toda ne tako močno kot mravljična.

Še o tovarniški znački

Ob delitvi plač iz dobička, julija meseca, je prejel vsak član kolektiva poleg denarja tudi tovarniško značko. Po vsem videzu je bila s tem opravljena naloga razdelitve teh značk, čeprav so bile naročene in izdelane v popolnoma drugem smislu in z dosti višjim ciljem.

Prelistajmo nekaj številč Konoplana in se ustavimo pri 5. številki letošnjega leta. Tu je v zelo posrečeni obliki obravnaval tov. I. S. temo »Zakaj tovarniška značka?« Ni odveč, da si ogledate še enkrat ta članek ter potem malo razmislite, kaj vse so želeli narediti z značko in njeno podelitvijo med člane kolektiva oni, ki so bili iniciatorji te zamisli.

Ob 30-letnici obstoja našega podjetja je uprava razdelila spominske značke med člane in sodelavce v ter izven podjetja. To značko so nadalje prejeli ljudje, ki imajo z našim kolektivom samo trgovske

stike, skratka oni, ki nas poznajo in mi nje. Značko pa, katero ste prejeli julija, ni dobil nihče drug, kakor samo član kolektiva, da bi prav z njo nastopil pred javnostjo in z njo demonstriral pripadnost kolektivu Induplati.

Bilo bi zatoj umestno, da si zataknete v gumbnico našo tovarniško značko vsi tisti, ki jo imate spravljeno doma v predalu, vsi tisti, ki ste jo dali svojim otrokom kot igračko. Tudi tisti jo nosite na svoji obleki, ki jo imate sicer pripeto na delovno haljo, kajti, da ste član podjetja, ve v podjetju vsak, ne ve pa to tisti, ki vas sreča na cesti in tam menda ne hodite v delovni obleki.

Samo toliko je značk, kolikor nas je vseh skupaj in samo ti, ki res pripadajo delovnemu kolektivu Induplati, naj jo nosijo in s tem priznavajo pred svetom, da so ponosni na svoj kolektiv.

NEKAJ O NAŠEM AVTOPARKU IN NAŠIH ŠOFERJIH

(Nadaljevanje — piše F. Panjan)

V 8. številki našega glasila smo objavili I. del članka z naslovom »Nekaj o našem avtoparku in naših šoferjih«. Tokrat nadaljujemo s tem člankom, in sicer z drugim delom, v katerem pisec F. P. opisuje naše šoferje, to je ljudi, ki upravljajo z našim avtoparkom. (Op. ured.)

S tem, da sem Vam v zadnji številki predstavil naša vozila, Vam danes predstavljam še naše šoferje, ker je dobro, da jih poznate ne samo osebno, temveč tudi po karakterju. V naprej pa že povem, da o ljudeh, ki imam vsak dan z njimi opravka, nerad pišem. Ker nebi rad nobenemu krivice napravil, bom o njih povedal samo to, kar se mi zdi potrebno, da veste o njih in to samo na izrecno željo redakcije našega lista.

Menda tudi vsi vemo, da zaposluje naše podjetje štiri kvalificirane (od teh sta dva visokokvalificirana) šoferje, vse z daljšo prakso in izkustvom.

Najstarejši po službi in menda tudi po letih je tov. Kašnik Mirko. V naše podjetje je prišel takoj, ko je bil demobiliziran iz vojske, t. j. 15. VII. 1946. Od začetka je delal v ključavničarski delavnici, ko smo pa dobili prve avtomobile, jih je on prejel v roke. Tako sedaj šofira v našem podjetju že nad 10 let, drugače pa sedi za volanom že 20 let in menda prav te dni obhaja 20-letnico šoferstva — lepa doba in koliko kilometrov ima že za seboj? K tej pomembni obletnici, Ti Mirko tudi uprava našega lista pristočno čestita! Vse vožnje je opravil brez večjih nezgod in se mu lahko zaupamo. V podjetju si je izbral svojo življenjsko družico, ki je prav tako član našega kolektiva.

Drugi po vrsti službovanja v našem podjetju je tov. Kušer Inko. V naše podjetje je prišel po pobegu iz Italije 23. IX. 1947. Njega imajo v najlepšem spominu naše »Moravčanke«, saj jih je prevažal več kot dve leti iz Jarš v Moravče in nazaj dvakrat dnevno. Ob vsakem vremenu in vsakem dnevnem času je prevažal delavke iz Moravske doline, najprej v odprtem tovornem avtomobilu, potem pa z avtobusom. Bil je vedno točen in se je vedno trudil, da tudi ob večjem snegu ni pripeljal v podjetje z zamudo. Zaradi svoje vestnosti si je v odprtih avtomobilih v zimskem času nakopal hud revmatizem, ki ga je še mladega skoraj popolnoma strl. Lanskoletno zdravljenje v Čateških toplicah in nato še zdravljenje na morju, ga je zopet sposobilo, da lahko sedi za volanom in vozi svoj »Kombi«, ki mu je tako k srcu prirastel. Tudi on je izbral svojo življenjsko družico v našem podjetju, ki je tudi še vedno članica našega kolektiva.

Tretji naš šofer je tov. Pavli Jože. Tudi njega najbrže vsi dobro poznamo. Vedno je dobre volje, vedno nasmejan in nikomur nič ne odreče. Vsakemu rad ustreže, če je le mogoče. Tudi na izlete nas je že večkrat popeljal. Z alkoholnimi pijačami je močno skregan, zato imajo glede zanesljivosti vožnje v njega največje zaupanje ženske, zlasti tovarišice iz pisarn. Tudi »priložnostni« potniki ga dobro poznajo, da celo otroci, ki gredo v šolo. V naše podjetje je prišel 3. V. 1951 iz podjetja »Iskra«, Kranj. Če se ne motim, tudi on sedi za volanom že 20 let in prav tako, kakor Mirko, obhaja svojo 20-letnico vožnje z motornimi vozili. K temu jubileju veljajo tudi njemu naše čestitke.

In naš četrti in najmlajši šofer je tov. Limoni Drago. On v podjetju še ni toliko poznan, ker je prišel v naše podjetje šele 11. novembra lanskega leta. Vendar je tudi on že peljal z avtobusom nekaj izletov

in ga vsaj ti, ki so se teh izletov udeležili, dobro poznajo. Je zelo dober in spreten vozač, saj je vozil samo »Putnikov« avtobus nad štiri leta brez vsake nezgode. V podjetju je zadolžen s 3-tonskim TAM-om, po potrebi pa vozi tudi druge avtomobile podjetja. Upajmo, da se bo tudi ta naš najmlajši šofer v našem podjetju kmalu udomačil (če se že ni?) in da bo varno vozil vozilo, ki mu je zaupano, še vrsto let brez vseh nezgod.

Mislim, da bodo člani kolektiva s tem vsaj površno seznanjeni z našimi šoferji, kdo so in kako dolgo že opravljajo šofersko službo. Mislim, da lahko rečem, da imamo dobre šoferje, in smo z njimi lahko zadovoljni. Upam, da se zaradi te javne pohvale ne bodo prevzeli in da bodo še v naprej tako dobro in vestno opravljali svojo službo in skrbeli za zaupana jim vozila, kakor za svoje lastno vozilo.

V podjetju opravljajo zelo odgovorno službo, in naj nihče ne misli, da je sedenje za volanom tako enostavno. Vedeti moramo, da kadar je za volanom, mora imeti napete živce. Videti in slišati mora vse, kar se dogaja na cesti. Samo en trenutek nepazljivosti bi lahko dovedel do največje nesreče in materialne škode. Zato, kadar se z njimi vozimo, bodimo do njih obzirni in jih ne motimo z nepotrebnimi vprašanji. Kadar šofer vozi, ga moramo pustiti pri miru, da ima misli in živce skoncentrirane in da ni raztresen.

Ker smo z našimi šoferji zadovoljni, želimo, da bi nas še dolgo let prevažali tako varno in spretno, kot do sedaj.

Pn

Šef našega avtoparka tov. Kašnik Mirko

Spomini na Umag

Minili so lepi in nelepi dopustni dnevi. Velika večina članov kolektiva Induplati je v preteklih mesecih izkoristila svoj dopust. Nekaj nad sto jih je bilo v Umagu, kjer je letos postavila naša sindikalna podružnica svojo platneno vas.

Z veselim srcem pišem te vrstice, ker je bila izbira dobra in za dopustne dni kar najbolj primerna. Vsega je bilo na pretek, svežega zraka, miru, sonca, dobre hrane in pa seveda vode.

Umag je oddaljen od Jarš okoli 160 km in je to pot vozil naš avtobus v družbi tovornega avtomobila OM. Dopustniki so zasedli vozili, kakor je pač kdo dobil prostor. Potovanje je trajalo povprečno 6 ur, ker je treba upoštevati razne »potrebne« postanke iz tega ali onega razloga. Po nam že poznani poti do Črnega Kala je bila vožnja izpolnjena z večjim delom s šaljivim pripovedovanjem potnikov in s pesmijo; od Črnega Kala dalje, pa je veljala vsa pozornost morju, ki je tako vabljivo za vse tiste, ki ga prvič vidijo, oziroma za one, ki jih privlačuje še iz prejšnjih let.

Mimo tovarne TOMOS, ki leži sicer nekoliko ob strani in mimo Kopra dalje tik ob obali, kjer štrlijo iz morja žalostni ostanki nekdanjega plavajočega ponosa Italije, med vojno potopljene ladje REX, do Izole, od tod nad Portorožem še naprej proti jugu ob solinah v sosednjo republiko Hrvatsko, vodi pot do Umaga.

Umag je manjše mesto, ki dobiva šele v zadnjem času pečat sodobnosti z raznimi modernimi zgradbami in sodobnimi cestami. Staro mesto je res staro, in kdo ve koliko časa bo še potrebno, preden bo tudi Umag zadiral zrak 20. stoletja. V mestu je italijanščina občevalni jezik pri več kakor 50 % prebivalstva. Celo šola ima napis v italijanščini in zaman bi iskal enakega v hrvatskem jeziku.

Tabor Induplati je bil postavljen na teritoriju hotela Beograd, tik ob depandansi Miramare. Brez dvoma zelo posrečen kraj, kjer je bilo poleg že prej omenjenega na razpolago tudi zadostno število tušev in stranišč, kar je oboje za dobro in udobno taborjenje nad vse važno.

Društveni šotori so bili postavljeni pod borovci v polkrožni razmestitvi. Sredino tega prostora je zavzemal veliki šotor, ki je dobil iz ne vem katerega razloga vzdevek »trpezarija«. Nekaj metrov proč od tega zaključenega tabornega prostora so postavili svoje šotore »privatniki«, ki se ponašajo z lastnimi šotori. Slednji niso skoparili s prostorom okoli svojega doma, zato je bilo okoli teh šotorov tudi več življenja.

Za telesni blagor pa je skrbela kuhinja, ki je bila oddaljena nekaj več kakor 50 m. Vedno dobre volje smo se napotili proti kuhinji, toda na žalost tudi vedno nekoliko prezgodaj. Voda in sonce sta napravila pač svoje in želodci so edini, ki so nas zvesto spremljali, čeprav niso bili na dopustu. No, Nace s svojo gardo je kar dobro skrbel tudi zanje, kajti tudi on in njegovi niso imeli dopusta, in enaki se kar hitro seznanijo.

Prilike za kopanje pa je bilo več kakor dovolj, saj leži ozemlje hotela Beograd na dolgem ozkem pomolu in je z ene dolge strani obdan z morjem, ki je povsod uporabljivo za kopanje oziroma s kopališči. Vseeno je bilo glavno kopališče zgrajeno prav posrečeno in je nudilo dovolj razvedrila našim dopustnikom tako telesno kakor tudi dobre paše za oči, kajti okusne in neokusne elegance je bilo vedno dovolj.

Bil sem član tabora tretji teden. Pripeljali smo se v Umag po opisani poti v največjem naliivu kar jih pomnim, da sem jih kdaj koli doživel na vožnji, toda jasno sončno nebo nam je bogato poplačalo to vremensko hudomušnost ob našem prihodu.

V Umagu smo preživeli 7 nad vse lepih dni. Bilo je lepo in vsega dovolj. Brez dvoma nisem edini, ki se bo rad spominjal letošnjega dopusta v Umagu.

Pohvale vreden pa je IO naše sindikalne podružnice, ki je tako smotrno pripravil tabor in vse kar spada zraven.

Otmär

Naši šoferji Kušar, Pavli, Limoni

NEPREVIDNOST NI BILA NA DOPUSTU

V mesecu juliju je bilo v našem podjetju naslednje število nesreč:

Predil-nica	Tkal-nica	Opleme-nilnica	Ostali	Skupaj	Pot na delo ali z dela
3	2	—	—	5	2

Vkljub temu, da je podjetje obratovalo pravzaprav samo 14 dni v tem mesecu (juliju), je število nesreč precej visoko. Najnevarnejše mesto oziroma področje, kjer se pripetijo sorazmerno največ nesreč, je »cesta«. Vaš največji sovražnik na cesti je neprevidnost in nepoznavanje cestnoprometnih predpisov.

Zato na cesti »Pozor«.

ČEZ VELIKI KLEK V DORNBIRN

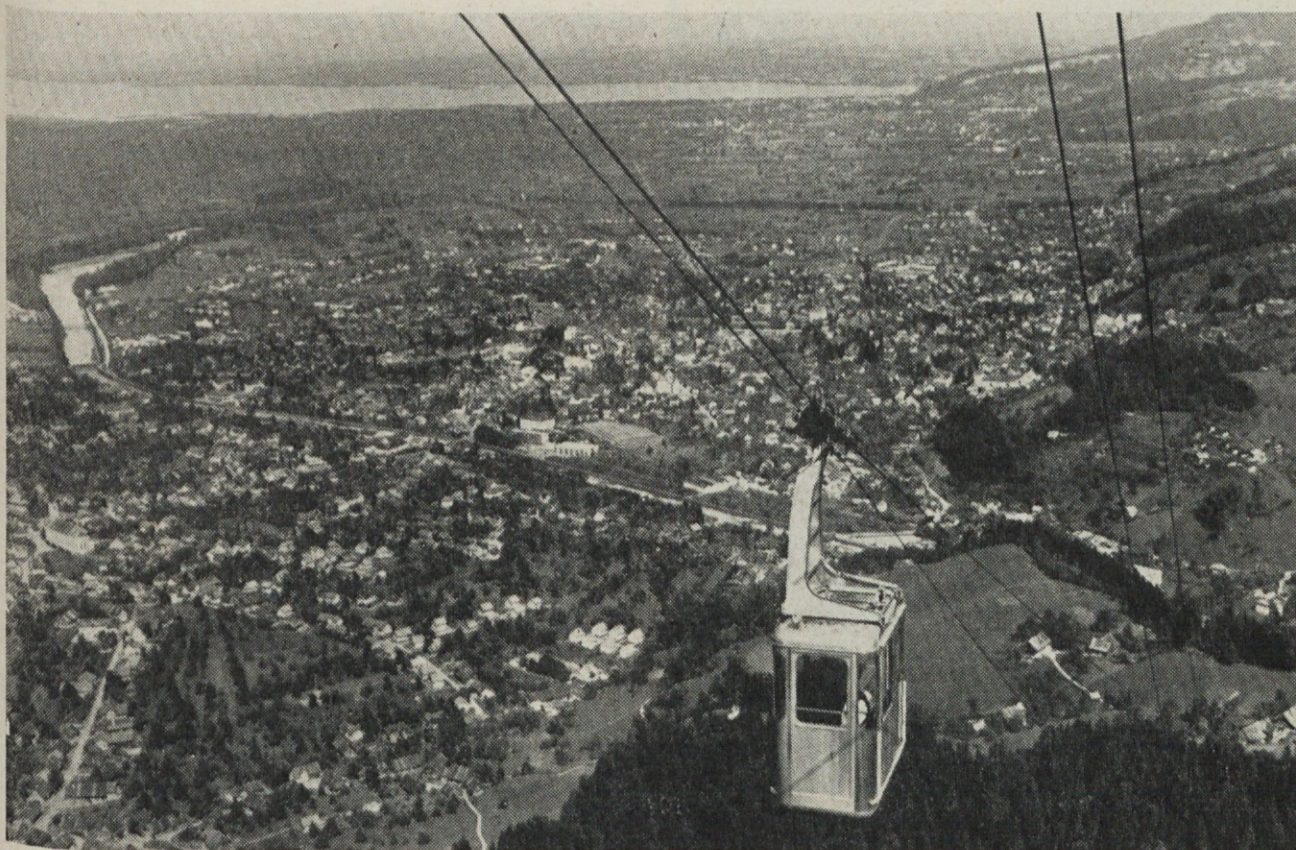
»Vstopite prosim, odhod!« — in nekaj trenutkov za tem so že brneli trije SAP-ovi avtobusi iz Ljubljane proti Gorenjski. Naš cilj je bil Dornbirn, mestece v slikoviti Zapadni Avstriji, ob nemški in švicarski meji, v katerem je bil v začetku avgusta mednarodni tekstilni velesejem.

Državna meja! Neverjetno hitra ureditev prehodnih formalnosti, še skok v restavracijo na poslednja 2 deci — in že se dvignejo zapornice. Ustavimo se v Beljaku. Ura je pozna in ulice so že skoraj prazne. Našo pozornost pritegnejo izložbe. Bogato založene so in lepo urejene. In cene? Visoke so! Preračunavamo v dinarje in majemo z glavami. »V Ljubljani je cenejše« — ugotavljajo bolj seznanjeni. Potujemo dalje. Ob treh zjutraj se ustavimo pred vznožjem Velikega Kleka. Počakamo, da se zdani, ker je pot preko te alpske ceste res doživetje. Avtobusi se pogumno spoprimejo s klanci in serpentinami. Nепrestano se dvigamo, obenem pa strmimo in občudujemo. Strmi prepadi pod cesto, skoraj navpične stene nad njo, ostri robovi sosednjih gora, pašniki, ledeniki, hudourniki z drznimi slapovi... in hoteli, hoteli. Da, dežela živi od turizma. Gozdarstvo je vzporedna dejavnost. Drugega pa ni. Imeli smo tudi krasno, sonca polno jutro. Pravijo, da je tam letno le osem dni lepih. Imeli smo srečo, eden od teh je pripadal nam. Tik pod vrhom Velikega Kleka se ustavimo. Naprej ceste ni bilo moč več speljati. Strme stene so se tedaj graditeljem uprle. Zato so morali dobrih 100 metrov pod vrhom

narediti predor. Vseeno se nahajamo 2504 metre visoko. Kot iz letala poslednjič gledamo divje grape daleč pod seboj, cesto, vasice... Gremo skozi predor. Zopet se nam pokaže enaka slika. Daleč nekje v daljini opazimo ozek trak. »To je naša cesta, čez dobro uro bomo že tam,« nam pojasni šofer. Sedaj se neprestano spuščamo navzdol. Ura je 7 in promet je čedalje večji. V ostrih ovinkih naš avtobus zaradi svoje dolžine popolnoma zapre cesto. V trenutku se je nabralo po 40, 50 avtomobilov, ki so čakali, da se rešimo ovinka. Okrog poldne pridemo v Innsbruck. Ogled znamenitosti mesta in — izložb. Popoldne si v bližini ogledamo tkalnico umetne svile. Moderen obrat je to, po vseh predpisih zgrajen. Razpored strojev odličen, tehnološki proces popoln, temperatura in vlaga skozi vse leto enaka, prahu nobenega, izolacija proti ropotu odlična, osvetlitev odlična.

Nadaljujemo pot proti cilju, proti Dornbirnu. Obdaja nas še vedno izrazito alpski svet. Cesta se po nekaj ur dviga, pa zopet pada. Ob 10. uri zvečer pridemo v Dornbirn. Prenosišča so zasedena, zato se odpeljemo še 10 km dalje v Bregenz ob Bodenskem jezeru. Po 27 urah »štrapaca« se postelja zelo prileže. Naslednji dan je določen za ogled velesejma, tekstilnega velesejma, kjer pa je vsega več kot tekstila.

Dornbirn — v ozadju Bodensko jezero

Izdelkov je bilo sicer ogromno, nas pa bi predvsem zanimali stroji. Bilo pa jih je malo, vsaj predilnih in tkalskih, mnogo pa je bilo pletilnih in šivalnih, ter aparatov za preizkušanje. Kljub temu vsega v enem dnevu ne vidimo. Vrnemo se na sejmišče še naslednji dan dopoldne. Gledamo še gospodinske aparate, kmetijske stroje, gozdarske pripomočke, električne aparate in kup stvari. Zastopniki proizvajalcev so zelo vljudni in kar tekmujejo, kdo bo bolj nazorno pojasnil značilnosti svojih proizvodov. Pri nas pa so zastopniki skriti v svojih kotičkih ob turški kavi ali slivovki!

Popoldne priredi uprava velesejma samo za nas v mestnem hotelu revijo ženskega perila. Oh, ženski svet, kaj si boš še izmislil! Prevladoval je prozorni perlon. Ker smo skoraj sami moški, nam je to precej všeč... Zvečer si ogledamo še modno revijo. Perila je bilo tu malo. Zato smo morda prikrajšani. Lažje si namreč zapomniš značilnosti manekenk, kot številne kroje oblek, plaščev, kostumov itd.

Naslednji dan si ogledamo Bregenz. V programu smo imeli še ogled dveh tekstilnih podjetij, pa nas niso sprejeli. Obe podjetji sta namreč privatna lastnina. Boje se za svoje tehnološke postopke, pa je zato vsak tujec nezaželen. Sredi dopoldneva odpotujemo. Popoldne pridemo nazaj v Innsbruck. Časa imamo tu dovolj, zato se porazgubimo v trgovinah. Že tako skromna sredstva je pač treba porabiti. Malo pa je predmetov, ki se jih splača kupiti. Zvečer odpotujemo proti Salzburgu. Moramo preko nemške meje,

moramo pa tudi po njihovih novih predpisih plačati cestno takso. Nepredviden izdatek. Zjutraj pridemo v Salzburg. S poslednjimi kronami v žepu si ogledujemo mesto. Izložbe nas ne zanimajo več toliko, bolj znamenitosti in klopi v parku. Okrog poldne se usmerimo proti domovini. Zaradi neprespanosti in suše v žepih si želimo čimprej domov. Toda ob petih popoldne se nam pokvari avtobus. Strl se je diferencial. Seveda po stari kranjski navadi prav pred gostilno na vrhu poslednjega vzpona pred Celovcem. Z združenimi močmi zberemo za nekaj juh in čajev, nato pa ob praznih mizah igramo tarok, dokler je gostilna odprta. Nato pa nazaj v avtobus, ki nemočno stoji nasproti gostilne. Zjutraj se vrne drugi avtobus, ki je svoje potnike peljal do Ljubelja, nato pa obrnil in prišel po nas »brodolomce«. S seboj pa je pripeljal tudi precej slivovke, kruha in salame. Eh, kako smo vsi klavirni in čemerni, na mah oživel! Sedaj gre vse čisto drugače. Naenkrat smo v Celovcu, še prej pa se ustavimo ob knežjem kamnu na Gosposvetskem polju. V Celovcu se ne ustavimo, pač pa naredimo poslednjo postajo onkraj meje v obmejni gostilni. Tu lahko že plačamo z dinarji, pa tudi lastnik je Koroški Slovenec. Ob dobri volji zapojemo še nekaj pesmi in se kmalu najdemo na meji, carinarnici in — gostilni. Popoldne pa v Ljubljani in ob 15. uri doma.

In epilog:

Povsod lepo, doma najlepše!

I.

KAKO SMO DELALI V MESECU JULIJU 1957

Izpolnitev količinskega plana:

predilnica	112,4 %
tkalnica	77,8 %
gasilske cevi	63 %

Izpolnjevanje norm je bilo sledeče:

predilnica	120 %	— v normi delalo	264 delavcev
tkalnica	111 %	— v normi delalo	319 delavcev
oplemenilnica	117,5 %	— v normi delalo	63 delavcev
tiskarna	112 %	— v normi delalo	18 delavcev

Povprečno doseganje norm je bilo 115 % in je skupno delalo v normi 664 delavcev.

Konec julija smo imeli zaposlenih delavcev in uslužbencev 1029 in 22 vajencev.

Posebnih zastojev nismo imeli. V tem mesecu smo izkoristili letni dopust, obrat ustavili in izvršili najnunjše popravila na strojih, opremi in zgradbah.

Za julij mesec izkazuje tkalnica samo 77,8 % planirane produkcije in to zaradi tega, ker je bilo planiranih 17 delovnih dni, dejansko pa je obratovala tkalnica samo 13 dni, ker se je izvršila sprememba kolektivnega dopusta.

Uspehi delavskega samoupravljanja so v našem podjetju vidni povsod, na vseh področjih dela, zato uživajo organi delavskega samoupravljanja podporo nas vseh.

VESELA KRONIKA

V zadnji številki se spet nisem oglasila. Ja, pa nikaner ne mislite, da sem bila na dopustu. O ne, bila sem le prezaposlena s čiščenjem stranišča v pripravljalnici, katerega nobena od čistilk že vsa leta ni počistila.

Takoj za tem sem se pa postavila v vrsto, misleč, da bom dobila kaj od tistih ostankov, ki so jih po »sindikalni liniji« kupili nekateri nameščenci. 25 kg ostankov je prišlo v roke tem aktivnim članom, račun pa IO sindikalne podružnice. E, to je pa le preveč, sem menila, če ste že lani za veliko noč šunko kupovali na sindikalni račun, ni potrebno, da s to prakso letos nadaljujete.

Pa na dnevnik sem naročena. Na pravi ljubljanski Dnevnik. To je časopis, ki z našega konca tudi kakšno novico objavi. Zadnjič pa je obravnaval dopisnik JK naš dom na Mali planini. Revez ni vedel, da smo ga postavili z našim denarjem in z našimi žulji, pa je bil hud ker mu niso postregli prav, kakor je bilo strežnemu osebjemu naročeno. Pisati pa zna ta človek, le čitati menda ne, ker je nabita pred vhodom v naš dom tabla s tekstom, ki pravi, da je dom namenjen samo članom kolektiva, to pa zato, da se ne bodo Domžalčani hudovali, da jim delamo konkurenco.

No, s takimi stvarmi sem bila zaposlena. Razmišljala sem o enem in drugem ter ugotovila pri tem tudi, da bi bilo primerno, če bi naša stranišča opremili tudi s papirjem, ki se rabi v zahrbtni namene in pa še iz dveh razlogov. Eden od teh je, da bodo literati na papir pisali svoje stihe in domislice, ne pa na stene, drugič pa, da bodo tiste v predpredilnici, ki se jim na stranišče prav mudi, papir tam dobile, ne pa da ga trgajo na oglasni deski, kakor se to sedaj dogaja.

V Radomljah so meseca julija dali svečano v promet nov železobetonski most preko Bistrice. Vse je bilo lepo, čudila sem se samo gradbenemu podjetju, ki je v času gradnje mostu zaprlo cesto na križišču v Preserjeh, da ni pred končanim delom in pred otvoritvijo podrlo napis na tem križišču »cesta zaprta«. Ta napis je namreč še skoro ves mesec vladal in zapiral cesto nevednim uporabnikom.

Nazadnje sem pa še naše tabornike obiskala v Umagu. Pa sem imela srečo, da mi je prišlo v roke pismo, ki ga je pisala ena mojih sodelavk. Naslovljeno je bilo sicer na nekoga drugega, prvi pa ga je prebral — kdo neki — žena nesrečneža, ki si je že tako zelo želel svidenja z lepo blondinko.

Sigurno je ta zaradi tega shujšala, čeprav se je večina v času dopusta telesno popravila, za kar so prve dni po dopustu bile najbolj obremenjene tehtnice v podjetju. Vsaka je pač hotela vedeti, za koliko kilogramov se je »zredila«.

Srečnejši so bili na dopustu celo v sosednji Avstriji. In med vsemi temi je bila ena najbolj srečna in to tista, ki je sama pobasala vse kreme, ki jih je dobila seveda tudi za ostale in če več ne, za sopotnice ženskega spola. Nič se ne jezi Špela, so mi rekli, ne zna vsaka uporabiti kreme kot so jutranja, dnevna in nočna.

Naši potniki, ki so šli v Avstrijo, so se vsi vrnili. Sama pa je šla v obljubljeno deželo in v zakon J. K. Najbrž ji je tam tako zelo všeč, pa se ni več vrnila. Vprašanje je samo, kaj ji je bolj všeč, zakon ali tužina. Pa to njej prepustimo, juho, katero je sama skuhalo, naj še sama pojé.

V menzi imamo tudi »konobara«. Seveda je z uvedbo tega dela odpadlo dosedanje delo »kuhanje večerij«. Menim pa, da bi lahko »konobar« ostal tudi

nadalje, treba bi pa le bilo pogledati, še glede ostalega in polagati več skrb v cilju »skrb za človeka«.

S tem počasi praznim svojo zalogo novic, podobno, kakor črni oblaki dež. Eni se ga veselijo, drugi se pa nanj jezijo. Sigurno pa so najbolj veseli dežja stanovalci tovarniškega stanovanjskega bloka v Preserjeh 89. Ob enem zadnjih nalivov je namreč spet hodnike v kletih preplavila gnojnica. Jaz sem tarnala, nekateri so pa od veselja vriskali. Ja, kaj vam pa je, da se tega tako veselite. Veš Špela, so mi rekli, imamo vsaj bazen za plavanje v Jaršah. Ni neumno, sem si mislila in takoj stopila k organizatorjem športnega tekmovanja s predlogom, da se odslej uvede med tekmovalne discipline plavanje preko zaprek. Kraj plavanja: na hodnikih omenjenega poslopja v gnojnici — zaprek (vsakovrstnih) je na celi progi dovolj.

Bolj se bojijo dežja in predvsem hudega bliskanja naši gasilci. Pa so tudi oni zadeli žebelj na glavo, ko so najbrž z robotom pregledovali uporabnost minimaksov v predilnici. Zadnji pregled je bil namreč izvršen 16. junija leta 1957.

In malo preden sem zaključila svojo kroniko, smo šli še na ogled stroja za pripravljalnico. Glej, glej, nov stroj. Lepa reč. Pa so mi hitro zavezali jezik; bo treba dobiti tudi nove ljudi, katere bodo naši strokovnjaki, ki so stroj kot dober prevzeli, naučili delati na njem, oziroma bodo za morebitne poškodbe ljudi, kateri bodo delali na njem, odgovarjali.

Špela

Avtomobilska cesta preko Velikega Kleka

PERSONALNE IZPREMEMBE

Vstopili so:

1. Jančigaj Anton, kot delavec v predilnici, 13. julija 1957,
2. Klopčič Jernej, kot dvoriščni delavec, 17. julija 1957,
3. Rakuša Alojz, kot dvoriščni delavec, 17. julija 1957,
4. Osolin Viktor, kot dvoriščni delavec, 18. julija 1957,
5. Lipovšek Jože, kot dvoriščni delavec, 19. julija 1957,
6. Stare Franc, kot dvoriščni delavec, 23. julija 1957,
7. Kosmač Anica, kot delavka v mokri predilnici, 23. julija 1957,
8. Kočar Julijana, kot delavka v tkalnici, 23. julija 1957,
9. Osolin Ana, kot tkalka v tkalnici, 23. julija 1957,
10. Škrjanc Ana, kot tkalka v tkalnici, 23. julija 1957,
11. Zorman Brigita, kot tkalka v tkalnici, 23. julija 1957,
12. Judnič Jože, kot dvoriščni delavec, 23. julija 1957,
13. Voler Štefka, kot navijalka v pripravljalnici, 24. julija 1957,
14. Rakuša Fanika, kot tkalka v tkalnici, 24. julija 1957,
15. Križman Ferdinand, kot dvoriščni delavec, 1957,
16. Kos Adolf, kot dvoriščni delavec, 31. julija 1957,
17. Prosenc Matilda, kot delavka v mokri predilnici, 1. avgusta 1957,
18. Korošec Francka, kot delavka v tkalnici, 6. avgusta 1957,
19. Majcen Anica, kot tkalka v tkalnici, 7. avgusta 1957,
20. Matjaž Ivanka, kot tkalka v tkalnici, 6. avg. 1957,
21. Jaklič Pavla, kot tkalka v tkalnici, 6. avgusta 1957,
22. Plesnik Francka, kot tkalka v tkalnici, 7. avgusta 1957,
23. Capuder Julijana, kot tkalka v tkalnici, 19. avgusta 1957,
24. Narat Doroteja, kot tkalka v tkalnici, 19. avgusta 1957,
25. Černivec Francka, kot tkalka v tkalnici, 19. avgusta 1957,
26. Sršen Marija, kot tkalka v tkalnici, 20. avgusta 1957,
27. Orehek Veronika, kot nameščenka, 1. avgusta 1957.

Izstopili so:

1. Šemen Franc, pomočnik kurjača, na lastno željo,
2. Marolt Jože, dvoriščni delavec — izstopil na lastno željo,
3. Kočka Karmen, delavka v pripravljalnici — izstopila na lastno željo,
4. Bogataj Ljudmila, tkalka — upokojena,
5. Jagodic Joško, ekspediter — upokojen,
6. Kosec Kati, predica — na lastno željo,
7. Šarc Kristina, navijalka v pripravljalnici — izstopila na lastno željo,
8. Vidmar Franc, mojster v suhi predilnici — izstopil na lastno željo,
9. Galjot Jožefa, tkalka — izstopila na lastno željo,
10. Cedilnik Emeran, razvijalec blaga — izstopil na lastno željo,
11. Sršen Angela, čistilka blaga — upokojena,
12. Javornik Kristina, tkalka — samovoljno zapustila delo,
13. Zorman Brigita, tkalka — izstopila na lastno željo,
14. Lipovšek Jožef, dvoriščni delavec — odpoved od strani podjetja,
15. Rakuša Alojz, dvoriščni delavec — izstopil na lastno željo,
16. Urigel Vida, tkalka — izstopila na lastno željo,
17. Hiršman Ivanka, mokra predica — izstopila na lastno željo,
18. Zrnel Marija, tkalka — izstopila na lastno željo,
19. Božič Vojno, skladiščnik lanu in konoplje, izstopil po odpovedi podjetja,
20. Jesenšek Iva, iz sekretariata — izstopila na lastno željo,
21. Loboda Franc, skladiščnik kemikalij, izstop po odpovedi podjetja.

Poročili so se:

1. Ajtnik Marija, iz tkalnice, poročena,
2. Križnik Pavla, iz tkalnice, poročena Turk,
3. Fertič Jožica, iz tkalnice, poročena Gostič,
4. Šuštar Ana, iz tkalnice, poročena Križnar,
5. Gergek Marija, iz tkalnice, poročena Drolc,
6. Štefančič Anica, iz mokre predilnice, poročena Dolinšek,
7. Lovša Francka, iz predpredilnice, poročena Štupar.

SPORED FILMOV KINA INDUPLATI

15. sept. »Marty«, ameriški film,
- 18.—19. sept. »Pesem mladosti«, ameriški film,
- 21.—22. sept. »Upor na ladji Caine«, ameriški film,
- 25.—26. sept. »Ne kot tujec«, ameriški film,
- 28.—29. sept. »Maščevalci«, ameriški film,
- 2.—3. okt. »Rdeče in črno«, I. del, franc.-ital. film,
- 5.—6. okt. »Vedela je kaj hoče«, amer. barvni film,
- 9.—10. okt. »Rdeče in črno«, II. del, franc.-ital. film,
- 12.—13. okt. »Veekend v Valdorfu«, amer. film.

Predstave so ob sredah ob 20. uri,
četrtek ob 19. uri,
soboto ob 20. uri,
nedeljo ob 16. in 18. uri.

Uprava kina INDUPLATI